

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI

CENA PRENUMERATY: Miesięcznie z przesyłką pocztową 3 zł. Dla odbierających pismo na miejscu 2 zł. 25 gr. Cena pojedynczego numeru 10 groszy. Konto czekowe w Poczcie Kasie Oszczędnościowej Nr. 4126. Sklep „Goniec Częstochowski”, ul. Panny Marii 24 - Telefon nr. 54

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
Częstochowa, ul. P. Marii 24. Tel. 24. Skrz. pocz. 43
Redaktor lub tego zastępca przyjmują odpowiedzialność z wyjątkiem od świątecznych od godz. 10-3 po poł.
Reklamosłów nadesłanych redakcja nie zwraca.

CENY OGŁOSZEŃ: Za wiersz milimetrowy przed tekstem 50 gr. W tekście i nadesłane 40 gr., za tekstem 30 gr. Drobne ogłoszenia wiersz milimetrowy 25 gr., każdy dalszy wiersz po 15 gr. Najniższe ogł. drobne 12. 150. Ogłoszenia zamiejscowe i matrymonijalne 50 proc. drożej. Ogłoszenia zagraniczne 100 proc. drożej. W numerach świątecznych i niedzielnych ceny o 25 proc. droższe. Ogłoszenie skłonne, fantazyjne, cyfrowe i bilansowe o 50 proc. droższe.

PO ROKU SZKOLNYM.

Rok pracy w szkołach średnich został już ukończony. Kończą również swą pracę siedmiooddziałowe szkoły powszechne. Polsce przybyło kilkanaście tysięcy młodzieży uznanej za dojrzałą do studiów wyższych oraz kilkadziesiąt tysięcy młodzieży, która ukończyła szkoły powszechne.

Przed jedną i przed drugą staje zagadnienie: Co dalej?

Maturzysty szkół średnich i ich rodzice stają przed zapytaniem: jakie studia wyższe zadowolnią mogą ich skłonności umysłowe i doprowadzić do celu upragnionego — zdobycia podstawy dla egzystencji samodzielnej? Młodzież szkół powszechnych i jej rodzice stają przed zapytaniem: czy kształcić się dalej, czy szukać szczęścia na trudnej, ciemniejszej i kosztownej drodze wykształcenia wyższego?

Nigdy jeszcze dotychczas pytania te nie stały tak ostro przed młodzieżą i jej rodzicami, jak w dobie obecnej, i nigdy bodaj nie było tak trudno znaleźć na nie sta nowczej odpowiedzi. Kryzys dotknął wszy stkie dziedziny życia i niemasz dziś ani jednej, na którą z czystym sumieniem i głębokim przekonaniem można wskazać młodzieży: oto tutaj oczekuję cię praca, zadowolenie, pomyślność. Mamy do czynienia też ze zjawiskiem, nieznanym nie tylko ojcom i dziadkom naszym, ale nieoczekiwanym i dla nas samych jeszcze przed kilku laty. Zjawisko to nazywa się: nadprodukcja inteligencji. Objawia się zaś to zjawisko w tem, że mamy dziś adwokatów i lekarzy bez praktyki i docho dów inżynierów, którzy poszukują zajęcia biurowego, wreszcie — całe legiony inteligencji, która poszukuje bez skutku „jakiegokolwiek zajęcia”.

Jeśli tedy przed młodzieżą i jej rodzicami ku końcowi roku szkolnego staje obecnie zapytanie: co dalej, dokąd skierować swoje kroki, to odpowiedź na zapytania nie może być w dzisiejszych warunkach ani łatwa ani prosta. Raczej może należeć tę odpowiedź zaczynać od pewnych stwierdzeń negatywnych.

Stwierdzeniem negatywnym jest, jako by „świadectwo dojrzałości”, czy też stopień magisterski lub doktorski były jedynym kluczem do szczęśliwości i powodzenia życiowego. Młody człowiek, który ko sztem nadzwyczajnych wysiłków własnych lub ofiar ze strony rodziny osiąga wreszcie wymarzony dyplom po to, by z tym kosztownym papierkiem w ręku poszukiwać „jakiegokolwiek zajęcia”, a w rezultacie powiększyć kadry wykołojonych, zgorzkniałych, niezadowolonych inteligentów, którzy nie dołali osiągnąć swego celu życiowego, taki młody człowiek staje się w życiu zbiorowem wartością wyłącznie ujemną.

Natomiast młodzieniec, który nie oglądając się nawet na papierki i dyplomy, po trafi dość wcześniej zdobyć stanowisko samodzielne w pracy produkcyjnej, łatwo znaleźć może równowagę życiową i zadowolenie wewnętrzne oraz stać się jedno-

stwą naprawdę pożyteczną.

Dlatego zarówno młodzież, która kończy dzisiaj, czy to szkoły powszechne, czy gimnazja, baczniejszą niż dotąd uwagę zwrócić musi na szkolnictwo zawodowe.

Nie rozwodząc się zbyt nad tym tematem, zwróćmy uwagę choćby na takie niepomysłne zjawisko: Polska jest krajem, w którym trzy czwarte blisko ludności żyje z rolnictwa. Ale Polska jest zarazem krajem, w którym rolnik fachowy, zawodowo wykształcony jest zjawiskiem rzadkiem. A przecież miliony takich „zawodowców” nie potrzebowałyby szukać „jakiegokolwiek zajęcia”, bo znalazłby pracę płodną i produkcyjną na własnym warsztacie.

To samo dotyczy kupiectwa, handlu. I ten zawód, według powszechnie zakorzenionych pojęć, nie wymaga żadnego wykształcenia. Jest to znówu błąd fatalny, za który płać nietylko poszczególne jednostki, ale i całe społeczeństwo. Należy zmienić nastawienie psychiczne zarówno dojrzałego społeczeństwa, jak i młodzieży. Od ideałów inteligencko-biurokratycznych należy zainteresowania i dążenia przyszłych, obywateli Rzeczypospolitej zwrócić ku zagadnieniom pracy zawodowej, która wcześniej dać może państwu i społeczeństwu samowystarczalność gospodarczą i zadowolone ze swego losu jednostki.

E. Z.
Smiało, rażno i wesoło, w abstynentów śpieszmy koło, precz z niewola, precz z frasunkiem, precz z przymierzem z wszelkim trunkiem.

Ferdynand Kuraś.

O metodach rządzenia masami społecznymi

Co o tej kwestji sądzi Mussolini?

Wiedeń. — W dalszym ciągu rozmów prowadzonych przez Emila Ludwiga z Mussolinim zaznaczył tenże, że masy oznaczają dla niego trzodek owiec, dopóki nie są zorganizowane. Mussolini nie zwraca się przeciwko nim, ale stwierdza, że nie mogą one rządzić się same.

Jeżeli się jednak je prowadzi, to trzeba je prowadzić za dwa końce, które miały być: entuzjazm i interes. Jeżeli się używa tylko jednego z nich — powstaje niebezpieczeństwo. Mistycyzm i polityka w tym kierunku są ściśle ze sobą związane.

Rozmowa zesłała na ten temat z tego powodu ponieważ Mussolini, przerywając debatę z Ludwigiem, wyszedł na balkon, aby przemawiać do tłumu, zebranego na ulicy przed pałacem. Wywodził on jedynie 30 zdań, po którym tłum urządził mu entuzjastyczną owację.

Polityka przemawiania Mussoliniego do tłumu opiera się na sugestji, dążącej do miliony. Tłum wierzy i słucha nietylko uszami, ale także i oczyma.

Każda taka mowa posiada cel podwójny: Oświetla sytuację i sugeruje masy.

Mussolini zaznaczył, że masy zna od lat 30. W Mediolanie mógł on swą mową opróżnić ulice. Nazywano go dlatego Barbarossa.

Masom potrzebne są poza tem kobiety, muzyka i gesty. Pozdrowienie rzymskie, pieśń i formuły ze starożytnych czasów pochodzące — są niezbędne, celem wzbudzenia patosu. Tak było i w starożytnym Rzymie.

Mussolini zaznaczył, że do swoich mów przygotowuje się całymi miesiącami, porównując te przygotowania do budowy drapaczy amerykańskich. Najpierw buduje się silną konstrukcję ze stali, potem zaś nakłada się na nią beton i cegły.

Do swej mowy październikowej zbudował on sobie już dziś odpowiednią strukturę.

Mussolini chwalił też Lenina, który posiadał zdolność trzymania mas w karchach i wyraził zapatrywanie, że nie chce

wprawdzie naśladować co do dyscypliny dawnych Prusaków, ale pragnie jednak z dawnych uczynić naród zdyscyplinowany.

Wypowiada się on za życiem zbiorowem, podobnie, jak w Rosji — które zamierza zorganizować kosztem życia osobistego. Jest to wielkie zdarzenie w psychologii narodów wspólnie pracować, wspólnie żyć i walczyć. Oto jest to — co naszym pragnie z masami uczynić.

Dziecko powinno być już w 6-tych roku życia odebrane rodzinie, a zwrócone dopiero przez państwo w 60-tych roku życia.

Ludwig przypomniał następnie Mussoliniego wyjątek z jego artykułu, w którym podkreślił, że masa nie powinna wiedzieć tylko wierzyć. Mussolini potwierdził tę tezę, zaznaczając, że ludzie mają dziś mało czasu na myślenie. Gotowość współczesnego człowieka do wierzenia jest wprost nieprawdopodobna.

Mussolini, mieszając się pomiędzy masy, czuje się ich składnikiem, starając się czynić tak, jak rzeźbiarz, obrabiający surowy marmur. Wszystko zależy od tego, czy artysta potrafi wykuwać w kamieniu.

Prowokacyjne manifestacje w Gdańsku

Prasa gdańska pokrywa

Gdańsk. — Wypadki, jakie zaszły we czwartek i w piątek na terenie W. M. Gdańska w związku z pobytem niemieckich okrętów wojennych, które też wyka zały zupełną słuszność obaw rządu polskiego, iż wizyta niemieckich okrętów jest przy obecnych nastrojach w Gdańsku niepożądana i pociągnąć za sobą może nieobliczalne w stosunkach gdańskich skutki — skosternowały gdańskie czynniki miarodajne, które zdają sobie sprawę z ujemnej strony tych incydentów i spowodowały te czynności do wydania odpowiednich zarządzeń.

W wyniku tych zarządzeń prasa gdańska pokrywa milczeniem wszelkie zajścia, zaś policja gdańska stosuje jak najdalej idące środki ostrożności, aby ostat-

milczeniem wszelkie zajścia.

nie dni pobytu okrętów niemieckich w porcie gdańskim upłynęły spokojnie.

Wszystkie dzienniki gdańskie usiłują nad bojkami między marynarzami niemieckimi a robotnikami gdańskimi oraz między komunistami i hitlerowcami przejść do porządku dziennego, podając krótkie kronikarskie notatki jedynie o tych rzeczach, których nie dało się już „nominąć milczeniem”. I tak: „Danziger Neueste Nachrichten”, pisząc o zakłuciu robotnika Domickiego na Jeschkeenthalerwerk — przedstawią ten wypadek jako wynik bojków kilku niepoczytalnych jednostek, przyczem dodają, że... jedynie dzięki przypadkowej obecności kolumny sanitarnej organizacji hitlerowców — udało się ranne go natychmiast oddać pod opiekę lekarską. Dłacz-

Polska na Targach w Lublianie.

Zdjęcie nasze przedstawia pawilon polski na Międzynarod. Targach w Lublianie w Jugosławii. Prasa jugosłowiańska, omawiając otwarcie Targów podkreśla z wielkim zadowoleniem udział Polski w tych Targach, poświęcając przy tej sposobności dużo miejsca omówieniu stosunków gospodarczych w Polsce.

